

I. Fr. Martino Theodorus Kock S. P. D.

Postquam Dei O. M. voluntate ea mihi provincia obtigit, ut in hac paene extrema Germaniae ora novum antiquitatis studiorum seminarium constituerem, saepe ac libenter memoriam repetebam illius temporis, quo ipse puerulus Posnaniae in tutelam scholae tum ipsum conditae transieram. Memor enim Platonis, esse quasdam docentis eorum quae in hoc terrarum orbe cernimus absolutas per se species et perfectas, quarum quo maiorem singulae res assequerentur similitudinem, eo propius accedere ad veram integramque sui generis naturam, ita optime novum literarum ludum institui posse confidebam, si ad optima quae animo obversarentur exempla tanquam ad perfectionis quandam imaginem conformaretur. Et erat profecto Posnaniense illud Germanorum gymnasium, ut tunc florebat, dignum imitatione et aemulatione: nam tanta tum ubique vigeat gravitas et severitas, tanta officii verecundia, tanta negligentiae inertiaeque contentio, ut quisquis ultra vulgarem illam vivendi rationem humilem atque abiectam ad altiorem amplioremque rerum humanarum contemplationem adspirabat, facile normam legemque inveniret, ad quam totum huius vitae cursum sine ignominia dirigeret. Sed quamquam omnibus, qui tum erant gymnasii Posnaniensis magistri, maximam et debeo gratiam et habeo, tamen recordanti, ad quorum potissimum imaginem meum animum informaverim, quorum ut ita dicam vestigia ipse diligenter per vitam et adhuc semper persecutus sim et nunc persequar, nemo praestantius mihi videtur de nobis tunc meruisse, quam Tu, magister dilectissime, et optimus noster Schoenbornus. Reputabis igitur, quanto sim maerore affectus acerbo ad nos nuntio de morte carissimi viri perlato, qui *multis profecto bonis flebilis occidit*, flebilis etiam mihi, cui et praeceptoris et collegae amique virtutes in eo cognoscere licuerit. Nam etiamsi ex iis quae de morbo eius magis magisque quotidie ingravescente identidem audiveramus iamiam metuere coeperam, ne in ipso aetatis robore ex hac vita et oculis nostris eriperetur, tamen accepto detrimento magnus dolor et omni expectatione gravior animum afflxit.

Iam nosti opinor Henricum Krahnerum; cuius consuetudo, postquam ex absente amico praesens mihi denuo collega factus est, ita me delectat et adiuvat, ut quidquid vel laeti vel maesti accidit, statim cum eo communicem. Itaque quum nuper inter nos familiariter ut fit confabularemur et Schoenborni nostri mentio incidisset: ille quoque, quamquam nec tam diu nec tam coniuncte cum eo quam ego vixerat et collega eius tantummodo, non etiam discipulus fuerat, tantopere eius morte se commotum significavit, ut aliquantum temporis in illa luctuosa quidem, sed etiam consolationis et adhortationis plena praestantissimi viri commemoratione commoraremur. Denique me admonuit, ne carissimi magistri memoria prorsus exstingeretur, ut brevi enarratione imaginem aliquam ingenii morumque eius adumbrarem. Et ego quidem quum in omnibus rebus consilio eius et voluntati libenter obsequi soleo — nam nihil unquam *nisi iustum orabit et aequum* —, tum in hac adversari neque volui neque potui: nam quamquam non desperabam fore, qui accuratius et copiosius de vita Schoenborni et virtutibus disputaret, gratum me permultis carissimi magistri discipulis et collegis, non ingratum Tibi, qui eum nosses, dilectissime Martine, facturum esse confidebam, si recenti omnium dolore memoriam mortui ad tempus revocavissem.

Una relinquebatur dubitatio: providebam enim multos fore qui quaerent, quamobrem in primis novi gymnasii annalibus viri neque inter cives suos admodum clari et in his regionibus prorsus ignoti nomen celebraretur. Quod etiamsi recte videatur quaeri posse, tamen ea quae scripsi his potissimum paginis divulgare constitui. Nam primum errant qui alienam laudem non ad se quoque pertinere opinantur: ita enim societas humana comparata est, ut, ubicunque virtus aliqua ex umbra obscuritatis emersit, omnes eam sibi ad imitandum propositam existimare debeant. Deinde quum ut hominibus sic etiam scholis dum adolescunt exemplis opus sit, ad quae se conforment et vitium per ramos scandentium instar se erigant: nullum nec doctoribus nec iuventuti aptius et praestantius exemplum proponi posse arbitrabar, quam boni probique praeceptoris imaginem. Denique si verum est quod multi affirmant, saeculum nostrum magnorum virorum stirpe carere et quadam ingeniorum mediocritate premi: iuvabit fortasse eius virtutis quasi vivum exemplar intueri, quae talibus temporibus eo magis colenda et exercenda est: fidem in rebus parvis dico et constantiam.

Atque hae ipsa virtutum eius commemoratione aptissimum huic descriptioni et facillimum natum est exordium. Excellebat enim inter omnes, quos quidem ego norim, Schoenbornus potissimum admirabili in omnibus vitae casibus constantia et summa agendi cogitandique aequabilitate. Nam non erat illius ingenium quale permultorum hodie, qui labantes et titubantes vinolentorum in modum et ad cuiuslibet aerae flatum sicut instabiles *iusto sine pondere naves* quo cursum teneant dubitantes ac tergiversantes hanc vitam pererrant: ut neque quid ipsi sequantur intelligas,

neque quo consilio missi sint ad hoc proborum studiorum certamen, quo vita humana continetur. Ab his profecto multum ille differebat. Ut enim nostra memoria qui naturae mysteria scrutantur artificium quoddam excogitaverunt, quo ex binis rerum imaginibus quas eodem tempore sed separatas oculis proponunt unam efficiunt tam accurate expressam, ut non adumbrata quaedam, ut in ceteris tabulis, formarum lineamenta, sed ipsa corpora, sicuti vel ars vel natura procreavit, cernere tibi videaris: ita si quis Schoenborni mores animumque mentis ut ita dicam obtutu contempleretur, non obscuras et incertas lineas, sed solidam eminentemque effigiem ipsamque quasi vivam et paene spirantem naturae veritatisque faciem spectabat. Neque unquam hanc faciem commutatam me videre memini: *tenax propositi* si quisquam alius ab ea quam semel sibi scripserat vivendi lege nunquam declinavit: quocirca multi interdum iusto pertinaciorem, nemo unquam vel aurae popularis captatorem vel potentiorum sectatorem et satellitem eum putavit.

Idem ab omni iactatione et inani ostentatione ita abhorrebat, ut non vulgi modo admirationem, sed etiam assensum paene et approbationem amicorum devitaret. Qua in re eorum mihi videtur numero adscribendus esse, qui perpauci in hoc nostro orbe reperiuntur. Multi enim sunt qui gloriae magis quam fas est appetentes si quid bene gesserunt in medio proponunt et hominibus ostendunt ac venditant; interdum etiam, si verum honorem merere non possunt, falsum mentiuntur, dummodo quam putant gloriam consequantur. Contra invenias, sed raro, qui laudem etiam virtute partam manibus pedibusque procul a se amoveant et honorem magis quam ignominiam odisse videantur; qui etiam in amicorum consuetudine bene factorum mentionem vel levissimam singulari quadam verecundia defugiant et vel familiarium societatem vitent, si quid usquam percubuerit, quod honori iis duci possit. Hac paene immodica modestia insignis etiam Schoenbornus noster erat: laudis nunquam falsae aiceps, verum persaepe verae dissimulator virtutem in multorum conspectu positam violari ac temerari putabat. Narrant sub calidioribus et felicioribus coeli plagis arborea quaedam fruticesve gigni tanta fibrarum teneritate et mollitudine, ut levissime contrectatae tanquam sentientes pulsum statim folia complice reformidantes ut videntur asperiorum corporum contagionem: ita ille quoque, si quis temere et incaute ea quae intus abscondebant attingeret, confestim, ut sacrilegorum manus a mentis ut ita dicam sacrario arceret, omnes pectoris aditus tanquam arcis intercludebat. Ubi vel praeteriens rei bene gestae ab eo meminisses, statim ille, praeterea quoque vir nimiae prope taciturnitatis, obmutescebat; sermonem institutum interrompebat; si quis neglecto hoc oborientis indignationis indicio vel unum verbum addidisset, vultu maesto et qui dolorem proderet clam, ut plurimi discessum eius non sentirent, ab amicorum consessu se subtrahebat neque facile in eosdem circulos redibat. Itaque permultis, qui per externam viri speciem in ipsius ingenii naturam penetrare non possunt. paullo hor-

ridior videbatur et parum urbanus: at Socratis Platonici non dissimilis sub inculta specie Sileni praeclarissima virtutis simulaera occultabat, importunis profanorum hominum oculis abscondita, sed iis qui amicitiae eius sacris initiati erant conspicua et admirabilia.

Ceterum quod paene immodicam modo eius dixi fuisse modestiam, in eo non dubito quin quum omnes qui eum dilexerunt, tum Te, carissime magister, habeam assentientes. Nemo quidem opinor erit qui hoc ei vitio vertat: attamen illa ipsa nimis verecunda sui ingenii aestimatio effecit, ut aliquanto minus quam poterat et debebat ex eruditionis suae thesauris depromeret. Nam etiamsi non ab initio statim studiorum, sed maturiore demum aetate antiquitati totum se dederat, tamen — nam in *patientia laboris erat ferrei prope corporis animique* — tantum industria et assiduitate profecerat, ut aliquanto plus in his rebus intelligeret quam permulti eorum, qui magna librorum volumina conscripserunt. Ipse sine dubio meministi, quantam in artium graecarum historia, quantam in geographia, imprimis autem in Asiae regionibus pervestigandis posuerit operam, quantam doctrinae copiam collegerit. Tamen semper eum nimia illa modestia deterrebat, quominus inventa sua cum hominibus antiquitatis studiosis communicaret; et monentibus urgentibusque amicis, ut tandem aliquando quae in scriniis laterent blattis tincisque eriperet, adeo semper se cunctatorem prae-buit, ut praematura eius mors uberrimos nobis operosissimorum laborum fructus interceperit. Itaque paucissima eorum quae conscripsit in publicum prodierunt; longe plurima amicis vel aliis, qui in eadem antiquitatis parte operam studiumque collocaverant, ad quodvis officium semper facilis et paratus permisit.

Sed ut suae laudis ipse acerbus obtrectator et contemptor, ita alienae verissimus erat aestimator et admirator benevolentissimus. Ubicumque quod bonum et honestum videretur animadverterat, confestim incredibili quodam amoris aestu effervescebat, et non solum ipse in virtutis contemplationem intentus totam mentis et animi aciem ad illam convertebat, sed etiam amicis voluptatem suam impertire et ad societatem gaudii quo ipse exsultabat invitare eos consueverat. Hae illi Syracusanae mensae, hae Saliarum dapes erant: nam illos quibus vulgo utuntur epularum apparatus non minus quam molestos comotationum tumultus mirum quantum aspernabatur. Talia autem si Musarum convivia celebrarentur, tum vero naturam eius plane commutatam cernebas. Ipse sui prorsus oblitus, tanquam quiescente corpore sine ullo membrorum motu, oculorum tantummodo ardore qua affluebat voluptatem indicans, quidquid eum commoverat cum simplici illa et incompta suavitate narrabat, quam sodales haud raro in eo cognoverunt. Imprimis autem ubi de antiquitatis praestantia, de veterum scriptorum laude, de artis graecae magnificentia sermo incidisset, quasi divino quodam spiritu tactus exardescerebat. Saepe eum meministi, ubi cum duobus tribusve amicis — hoc enim numero libentissime familiarium congressiones

continebat — assedisset, narrare de itineribus Asiaticis, de laboribus et periculis, quae illic adierat. Sed tunc quoque pauca de se, de rebus quoque quas viderat initio quidem modice; mox vero quum concaluisset et ad eorum quae ipse expertus erat quasi praesentem recordationem animum revocasset: tum vero regionum amoenitatem, oppidorum situm et pulcritudinem, monumentorum splendorem, simul autem illius orae calamitates et eorum qui hodie incolunt hominum miserias et pravitatem tanta describebat verborum alacritate et perspicuitate — pectus enim disertum faciebat —, ut denuo oculis quae memoria repetebat cernere videretur.

Et quanta erga collegas, inferiores praesertim, comitas et benignitas! Semper ille eorum qui ex academiis reduces prima in re scholastica stipendia merebant, unicum erat praesidium et solatium. Tanta enim excellebat in perspicendis puero-
rum ingeniis sagacitate, tanta in animis tractandis regendisque prudentia, tanta in novis artis suae subsidiis comparandis subtilitate, ut quisquis in his rebus aliquam haberet dubitationem, ad illum tamquam ad arcem quandam et firmissimum imperitiorum receptaculum confugeret. Quamquam non omnibus neque initio statim consuetudinis tam facilem se praebuit. Nam ab iis quidem, quorum indolem ac naturam a sua prorsus dissentire intelligeret, miris quibusdam machinis et operibus se defendebat, non insidias comparans, sed molestae importunitatis iniurias devitans. Uti enim qui hortos ab improborum hominum fraude tuentur sentibus vepribusque omnia undique itinera obstruunt et obsaeipiunt: sic ille ut stultitiam vulgi ab *animi penetrabilibus* et intempestivam procacitatem arceret, spinosa quadam urbanitate, qualem in nullo praeter illum usquam inveni, tanquam muro aeneo undique se circumvallabat. Praesertim si quis insolentia inflatus et laudis quam virtutis studiosior in familiaritatem eius se insinuare studeret, tam exquisitis eum inauditisque verborum blanditiis onerabat, ut raro iterum aditum quaereret, plerumque prima statim irrisione contentus praeceps in fugam se proriperet. Contra si quem cognovisset non suam gloriam et honorem, sed puerorum salutem quaerere et id unum agere, ut muneri suo et officio satisfaceret: huic non solum petenti auxilium libentissime ex suae sapientiae copia quod in rem esset praebebat, sed pedetentim ac gradatim, cum cautissima quidem circumspectione, sed simul cum promptissima benevolentia etiam ipse accedebat et consilium suum operamque ultro offerebat. Idque ita fere, ut opem non tulisse sed petivisse videretur. Solebat enim, quod alterum facere vellet, ex hoc sermonis quibusdam artificiiis paene Socraticis elicere, quippe qui sciret hominibus, adolescentibus praesertim et imperitioribus, nihil tam vehementer probari quam quod ipse invenissent. Atque tam callidus erat suae prudentiae occultator, ut saepe etiam gratias ageret cui auxilium tulerat, tanquam ipse illius consilio magnopere esset adiutus. Quamquam hanc nolim irrisionem putare, sed nimiam illam de qua antea dixi modestiam, iis profecto qui suspicere eum et venerari nondum didicerant, inter-

dum paene ridiculam. Veluti si quando cum iis qui erant minorum gentium collegis deambulavisset eosque aureis tamquam Pythagorae cuiusdam praeceptis pavisset, ubi ad finem ambulationis ventum esset, gratias singulis agebat et omnibus precibus rogabat, ut ne postea societatem suam aspernaremur, sed mox iterum sibi nobiscum colloquendi et una deambulandi facultatem daremus. Quodsi tum ei iisdem facetiis responderes et eiusdem irrisionis specie nimiam urbanitatem ulcisceris: tum ex animo ridere solebat et manus identidem prensare, tanquam ita demum ei nosse te eius ingenium persuasisses.

Satis mihi, carissime Martine, pro huius scriptionis consilio dixisse videor de iis Schoenborni virtutibus, quibus in collegarum et amicorum consuetudine excellebat: restat ut exponam, qualis in munere scholastico exstiterit. In hoc enim quasi principatum quendam obtinebat communi et collegarum et discipulorum consensu traditum: quem tamen quibus rebus sibi paravisset neque omnino multi perspexerunt et discipulorum certe longe plurimi sentire magis sibi videbantur quam intelligebant. Neque id mirum: nam collegis quidem et sodalibus vel occultissimum ingenium et solitudinis secretique amantissimum facilius recluditur quam pueris, qui etiamsi quantum quis in arte regnandi et docendi valeat paene omnibus ceteris rectius aestimant, tamen in interiores animi recessus et absconditas cogitationes penetrare nequeunt. Unde singulare quoddam inter multa et praeclara magisterii commoda incommodum oritur, ut multa celare discipulos, quorum quidem mentes nondum maturuerint, et intimas plerumque animi affectiones occultare cogaris. Itaque saepe accidit, ut pueri, qui quantum magistri alicuius opera profecerint facile intelligunt, totam eius agendi cogitandique rationem et consilia secus interpretentur neque prius perspiciant, quam ipsi aetate proveci et usu experientiaque edocti alienos quoque mores et naturas altius explorare didicerint.

Qua quidem in re nullius ferme iniquior erat conditio quam Schoenborni. Ita enim quum natura tum educatione — nam pater eius unus omnium severissimus fuisse traditur — ita igitur abhorrebat ab illa facilitate, qua multi quae sentiunt et cogitant aperire et cum aliis communicare solent, ut et ipse nihil vehementius cuperet quam in umbra solitudinis delitescere et reliqui paene omnes occultum esse et arcanum et ingenii nimis reconditi quererentur. Quippe iam vultus eius semper abstrusam quandam duritiam mentisque rigorem prae se ferebat et Oedipum coniectorem requirere videbatur. Attamen sub hoc certe Sphingis aenigmate nulla feritas aut immanitas latebat, sed summa lenitas et clementia, occultata illa quidem et quasi repressa, quae tamen interdum ex oculis ipso invito eluceret. Nam me quidem si audiendum censes, qui iam ab incunte adolescentia eum singulari amore dilexerim, nunquam magis quam inter pueros duae in eius animo affectiones prorsus diversae quasi pugnare inter se videbantur: sanctissimum desiderium amoris, quo, si recte eius naturam

intellexi, per longum vitae spatium magno cum dolore suo caruit, et pudor quidam et verecundia, quae hoc desiderium a pueris neque intelligi neque expleri posse admoneret. Ex harum affectionum contentione quae in eius natura mira et obscura esse videbantur facile explicari posse arbitror. Sed ne opiniones pro veris venditare arguar et quoniam prope nefas puto quae ipsius verecundia occultabat post mortem eius curiose perscrutari, alia ratione Tibi, dilectissime magister, quae sentio explanare studebo. Nescio an Tibi contigerit quod perpaucis contigit, ut Schoenbornum psalterium non Graeculorum leve et lascivum, cuius usum Cicero et Quintilianus vituperant, sed grave et severum illud, quale Davidis regis erat, modulantem audirent. Quod quum faceret, quamquam fidibus tantummodo, non etiam voce canebat, tamen ipse chordarum sonus mirum in modum tristis et lugubris magnam cum carmine quodam Goethii nostri similitudinem referre videbatur, quo et verissime meo iudicio et brevissime vitae humanae rationem describit. Egregie enim eum divini numinis vim ac naturam cognitam habere negat, qui nunquam inter coenam tepido oculorum rore genas rigaverit noctesque luctuosas lacrimans in lecto pervigilaverit. Nam ut ubique per aspera ad astra, ita ad altiorem rerum humanarum divinarumque intelligentiam nulla via patet nisi per dolores et aegritudinem; et quisquis contempta ista qua vulgus decipitur fragili felicitatis specie ad veram vitae tranquillitatem tendit, cum aerumnis et maerore ut ita dicam consuescere et familiaritatem quandam amicitiamque contrahere cogitur. Atque in horum numero Schoenbornus quoque permultas saepissime, ut ait Sophocles, semitas flexionesque curarum persecutus et sollicitudinis solitudinem expertus est. Quae etiamsi addubitabunt multi, qui marmoream aeneamve statuam illo facilius commoveri potuisse opinantur, tamen praeter Te, ut spero, optime magister, omnes ii concedent, qui penitus eius ingenium cognoverunt. Sed nemo profecto mortalium, neque ego neque quisquam opinor alius, fractum maerore unquam vidit; ne in vultu quidem, si quid accidisset, tristitiam luctumve deprehenderes. Nihil enim magis fastidiebat quam ostentationem doloris et muliebrem illam enervatamque mollitudinem, quae animi affectiones honeste occultare et ab hominum petulantia tueri nescit. Imo contra externa doloris indicia et speciem sollicitudinis ita obduruerat et perculluerat, ut eodem plerumque vultu gravitatis et severitatis pleno, raro laetitia exhilarato incederet; et adeo perpetua cum huius vitae laboribus dimicatione assueverat, ut semper superior aut discederet aus discedere saltem videretur.

Atque hunc quidem vultum pueri fere semper intuebantur: ilice saxove prognatum et pectus eius robore triplicique aere firmatum putabant. Namque sciebat ille nihil iuventuti utilius esse et salutarius quam severitatem et constantiam, et optimum quemque iis maxime praeceptoribus favere, qui animo certo et inexorabili obedientiam tanquam fatalem aliquam et immutabilem necessitatem exigent. Sciebat

firmis legibus in imperando opus esse ac vinculis et carcere domandos qui frena ore recipere nollent. Erat sane religiosissimus divini illius Amoris cultor, optimi in puerorum animis regendis adiutoris et administri, sine cuius auxilio omnis praeceptorum industria nihil aliud quam aquam in pertusum dolium ingerit *imo fundo pereuntem*. Verum intelligebat etiam sedem ac templum amoris in pectore, non in labris esse debere; quumque genus hominum a pristina illa et aurea illibataque innocentia et sanctitate qua olim florebat sua culpa degenerasset et ab amoris divini societate defecisset, iure hac aenea aetate non soli amori, sed etiam necessitati et legum severitati imperium mortalium esse traditum. Itaque ut ignem homines, Promethei memores, qui ferula conditum apportavit, magna diligentia includunt et custodiunt, ne, si late et promiscue vegetur, damno sit potius quam utilitati: sic ille amoris scintillam, solam verae humanitatis procreatricem, pectore occultatam alebat; pueris autem perpetuam parendi necessitatem imponebat cum Aeschylo consentiens, qui timorem optimum esse docet sapientiae modestiaeque magistrum. Hanc legem secutus per omnes licentiae tempestates, per medios pertinaciae fluctus securus certusque gubernator rectum semper clavum tenebat, nullo unquam periculo de cursu suo demotus; etiam quum ad vim ac seditionem res spectaret, ille, quamquam non summae rerum praefectus, sed in partem tantummodo curarum vocatus erat, a principe scholae nequaquam adiutus tamen pro virili parte suis humeris imperium suscepit et fortiter feliciterque gessit.

Capessiverat autem munus scholasticum illo fere tempore, quo Poloni contra Moscovitarum imperatorem gravissimum bellum susceperant. Quod quamquam spe celerius confectum est, tamen, quum in uno quod tum Posnaniae erat ad aedem Stae Mariae gymnasio non minor Polonorum esset quam Germanorum numerus, ita iuventutis animos accenderat et perturbaverat, ut omnia disciplinae vincula soluta viderentur. Augebatur incendium eo quod etiam in inferioribus scholae ordinibus paucis et aetate et ingenio pueris permulti adolescentes admixti erant, annis viribusque rei militari quam scholasticae aptiores. Certe iam inter quartanos cohors haud contemnenda erat barbatorum veteranorum, qui omne imperium detrectarent et neque discere quidquam neque parere ulli vellent.

Tamen Schoenbornus sine labore et contentione eos coercebat: praesentis quidem imperio nemo unquam quod sciam non obtemperare ausus est. Quamvis iis temporum intervallis, quibus iusto interdum diutius praeceptorum custodia vacabamus, clamore conviciis summo tumultu auditorium resonaret; quamvis saltando currendo equitando luctando pugnando, iustis haud raro proeliis, omnibus denique nugis, quas effrenata iuventus excogitare solet, animum oblectaremus: tamen ille, ut apud Vergilium Neptunus vultu et adspectu ventorum saevitiam compescit nubibusque fugatis solem reducit, ipso adventu et introitu exultantem lasciviam celeriter et sine ullo

plerumque minarum poenarumve apparatu reprimebat et placabat. Ubi paullo ante turbulenta concursatio, iam magnum silentium: arrectis auribus omnes verba eius excipere, quibus *regebat animos et pectora mulcebat*. Sola enim auctoritate et *imperatorio illo ardore oculorum* id efficiebat, quod multi ne exquisitis quidem suppliciis consequuntur: quamquam si quando civitatis scholasticae salus et legum maiestas agi videretur, summa sine ulla dubitatione utebatur severitate. Sed tum quoque re brevissime transacta quam celerrime poterat ad eam quae proposita erat disputationem properabat, neque in cognoscenda caussa plus quam opus erat temporis consumens neque in puniendo; ut eum intelligeres paene contemnere illam animadvertendi potestatem, qua nonnulli nimium quantum delectantur, qui muneris sui dignitatem non in adiuvandis et erudiendis, sed in vexandis mulcandisque pueris positam esse existimant.

Quoniam autem ad hunc locum pervenimus, non indignabere, ut spero, magister dilectissime, si tristiori mortui collegae recordationi narratiunculam aliquam inseruero, quae optime docebit, quantas difficultates quanta fortitudine superaverit. Erat tum per brumam in auditorio nostro magnum candelabrum ligneum, eximia vetustate et simplicitate, octo tanquam sideris radiis compositum: id recte de lacunari suspensum candelas gerebat, quarum lumine temporis matutini tenebrae in illo aedificio densissimae — fuerat enim olim Iesuitarum monasterium — si fieri posset, illustrarentur. Huic candelabro mane nullo dum magistro praesente aliquis de nostris imponi et candelis undique magnifice collustratus pendulus per aerem ultro citroque agitari solebat ingenti cum sua et agitantium laetitia. In eo igitur ludo aliquando occupati neque acutam tintinnabuli admonitionem neque ianae strepitum audiveramus: quum necopinato resticula rupta audax ille cum candelabro eques tanquam deus ex machina delapsus humi iacuit, *sparsaque sunt late putris vestigia* ligni. Conclamantibus cunctis subito Schoenbornus adstitit: quo conspecto et cognito tantus omnes pavor cepit, ut celerrime suam quisque sedem repeteret relicto prope Schoenbornum novo illo Phaëthonte, qui tanquam ipsius Iovis fulmine et curru et mente expulsus esset, tantopere erat inexpectata tanti viri intercessione attonitus, ut neque excusationem proferre neque effugere auderet et vere ad restim ut aiunt rem redire cuperet. At ille placidus ut erat plerumque nullisque verborum ambagibus usus sua manu puerum nihil reluctantem obtorto collo foras proripuit et lictori virgis caedendum tradidit, vel fortissimis quartanorum triariis novitate rei obstupefactis et perterritis. Et hic quidem in tanta praesertim quanta tunc erat desipiendi impunitate iustas stultitiae poenas dederat — nam et ceteroquin ineptiis affluebat et illum ipsum ludum designaverat: multo autem miserior reliquorum erat condicio, quos perturbatos et inter duas animi affectiones quodammodo suspensos tum memoria rei ridiculae identidem redintegrata perpetuo quasi titillaret, tum praestantissimi viri verecundia et auctori-

tas ne cachinnum tolleremus prohiberet. Vicit tamen verecundia, neque unquam illum ludum repetitum esse memini.

Sed ut in rerum natura tempestates et procellae quamvis violentae tandem soli paullatim cedunt coelique serenitati, ita has scholasticas turbas ac seditiones mox gratissima quies et tranquillitas exceptit; anno enim huius saeculi tricesimo quarto alterum Posnaniae Germanorum gymnasium conditum est, quod ab rege qui tum reipublicae nostrae praeerat nomen accepit. Quo facto meministi sine dubio, carissime magister, quanta mox omnium rerum facta sit commutatio: nam habentiae disciplinae scholasticae admodum antea laxae et effusae iam tantopere adductae sunt, ut nimia illa superiorum amorum licentia brevissimo temporis spatio non solum in exsilium acta demigraverit, sed etiam in oblivionem paene venerit. Imprimis vero in Schoenborni scholis altum semper silentium, officiosa puerorum modestia et tranquillitas: nisi interroganti respondissent, statuas potius quam homines videre tibi videreris. Idque ille plerumque sola oculorum acie et ardore efficiebat: quam enim hodie quoque ni fallor basilisci oculis vim inesse credunt, ut aves si quae forte ad eum accesserunt neque advolare neque effugere audeant, sed stupentes eodem loco tanquam affixae alas vibrantes tremant: ea Schoenbornus, ut tamen nihil terroris cuiquam iniiceret, ipso vultu firmissimam voluntatis consiliique constantiam significans tantopere puerorum animos deleniebat, ut vel inviti semper eum intueri cogentur. Et si quis non contumacia — hoc enim vix unquam accidebat —, sed imprudentia et temeritate aliquid deliquisset, perraro increpando et obiurgando, plerumque irrisione lenissima illa quidem, sed etiam ad commovendos animos accommodatissima peccantem ita castigabat, ut ille rubore suffusus re vera se erravisse et iure reprehensum esse si non verbis, at vultu habituque confiteretur.

Itaque quum facile animos in dicatione et obsequio contineret, omnem curam et laborem in erudiendos et excolendos pueros conferebat. Qua in re non possum non mirari quum reputo, quam modeste et temperate suas vires aestimaverit. Quum enim permulti sint doctores, qui quum vix primoribus labris literas attigerint, tamen nihil ardentius cupiant, quam ut difficillimorum scriptorum interpretatio sibi tradatur, quos quidem ipsi sine ingenti librorum apparatu non intelligunt: ille, etiamsi cuiuslibet operis lectioni par erat, libentissime in elementis antiquarum linguarum versabatur, verissime accuratam eorum cognitionem et gravissimam et difficillimam esse existimans. Et in hoc quidem genere neminem non modo praestantiorem, sed ne parem quidem unquam vidi. Tantus enim erat in eo animi vigor, tanta alacritas, ut quibus in rebus apud alios magistros pueros oscitantes et taedio languescentes videas, in iis facillime et summam singulorum industriam et communem omnium aemulationem excitaret. Auditorium ingressus ubi in superiore loco consederat, pueros manibus decore super mensam porrectis nervos artusque adducere, mentes auresque erigere,

oculos in se convertere iubebat. Quo facto aut ipse quae opus essent admodum lente et pedetentim verbis quam paucissimis et quam planissimis exponebat, aut ea quae iam fixa in animis haerere deberent interrogando repetebat: hoc vero tam celeriter, ut nisi summa diligentia et attentione animi uteris, respondere non posses. Oderat enim illam quam saepe invenias ingeniorum tarditatem, plerumque ex segnitia et negligentia ortam. Ita pueri celeriter et expedite respondendo etiam cogitare distincte et acute discebant; nam temere quidem et inconsiderate quidquid in buccam venisset effluentes acerbissima exagitabat irrisione; quare vix quisquam proferre audebat quod non ipsi quidem verum videretur. Et quamquam in hac re acerrimus erat ignaviae et inertiae adversarius, tamen egregia arte docendi et varietate efficiebat, ut alacritas puerorum in talibus exercitationibus nunquam hebesceret. — Laude et approbatione perraro utebatur: quem autem tanto praemio et honore dignum habuisset, is mihi crede et sibi et ceteris tanquam Olympionices aliquis vel triumphator summam mortalium felicitatem attigisse videbatur.

Rationem docendi et formas ut ita dicam Protei instar saepissime commutabat, ut vix per duos annos eundem eum cursum tenuisse crediderim. Quod si quis propterea eum fecisse existimet, quod dubio et suspensio esset animo et quid rectissimum videretur invenire non posset, longe ille a vero aberraverit: nemo enim tam certi consilii esse potest quam Schoenbornus fuit. Neque vero rerum novarum cupidus antiquitus probata et usu experientiaque spectata abiiciebat et recondita atque inaudita proferre studebat, eorum similis qui hodie permulti inveniuntur: qui si quid novi excogitaverunt, quamvis id leve sit et pravum, magna cum voluptate identidem contemplantur et ad communem generis humani salutem pertinere opinantur aliisque commendant ac fastidiose despiciunt, si quis tales stultorum delicias non magnopere admiretur. Ab hac vanitate et insolentia non minus quam ab illa inconstantia longissime semper afuit. Sed tam fecundum eius erat ingenium et tantopere novis rationibus et subsidiis abundabat, ut, quum iure omnes illius praestantiae vix quidquam incrementi afferri posse existimarent, ipse semper aliquid novi reperiret, quo suam disciplinam emendaret et corrigeret. Ita quum aliis proxime ad perfectionem accessisse videretur, ipse semper ingenti intervallo se ab ea remotum neque unquam eam assequi posse querebatur. Ceterum in omni commutatione ea quae vera rectaque cognovisset diligenter retinebat et cum novis sapientissime temperabat: qua re sola magistrum artis discernas a tirone.

Sed longum est et a meo consilio alienum diligenter omnia persequi, ex quibus quam egregius ille vir fuerit appareat: memoriam eius renovare, non vitam scribere constitueram. Itaque si forte, vir carissime, prae singularibus mortui virtutibus Tuaque earum aestimatione tenuem et exilem hanc meam laudationem esse censeas, haec velim memineris: primum me, ut quam maxime possem veram viri imaginem

iis qui eum dilexerunt proponerem, nihil narrasse, quod non ipse certo scirem ita se habere ut narravi; deinde consulto me ea tantummodo commemoravisse, in quibus ille aliis antecelleret. Ceterum libentissime concedam non esse meorum verborum mediocritate exaequatam eius praestantiam: satisfactum esse officio meo et desiderio arbitrabor, si hac qualiscumque est descriptione ut meum dolorem consolatus sum, ita Tibi quoque luctum et maerorem non demere, at levare et mitigare potuero. Recordatio enim virtutum societatem quandam et communionem etiam cum mortuis continuat et admonet partem aliquam animi vel in hac rerum humanarum fragilitate esse aeternam. Schoenborni certe virtutes vivunt et vivent non solum in collegarum amicorumque memoria: communicatae cum permultis disciplinae eius alumnis et ab his quasi hereditate ad liberos propagatae etiam inter mortales immortales vigeant. Imprimis autem, si vere summus inter nostrates poeta cecinit quem locum homo bonus et honestus tetigerit, eum felicem quodammodo esse et per omnia saecula voce illius grataque factorum memoria consecratum, Vestrum gymnasium profecto beatissimum erit honestissimis artibus theatrum et spectaculum: cui ut nostrum quam simillimum fiat et Deum O. M. oro atque obsecro et ipse omni ope annitar: hoc enim praestantissimum dilectissimo magistro grati animi atque pietatis monumentum condi posse confido. Atque si Tuum, vir carissime, id quod facile adducor ut credam, vehementius est et acerbius mortui desiderium, quoniam aequalis Tibi et studiorum consiliorumque communitate Tecum coniunctus magnam vitae partem transegerat: nihil est quod ego Te admoneam, non illum *perpetuo sopore urgeri*, sed venturum esse aliquando illud tempus, quo cum ceteris piorum animis ipse quoque somno excitabitur et eorum quae hic modeste et religiose peregit mercedem accipiet. Et tum omnibus tenebris ac nubibus fugatis eveniet id quod Socrates divinando olim providit: nullis spatiorum intervallis seiuncti, si quidem nos tam sancto augustoque consessu dignos praestiterimus, neque per quaedam involucra atque integumenta, ut in hoc orbe, sed integros praesentesque amicos adspiciemus et inter illos etiam Schoenbornum nostrum consalutabimus: neque unquam familiaritatem nostram ac societatem denuo mors divellet. Ille vero non iam ingenium suum occultabit et abscondet, malevolentiam contemptio-nemque hominum metuens: sed, ut est apud Danielem, quoniam multos ad iustitiam et pietatem conformavit, coeli splendore collustrabitur et sideris instar aeterno fulgore lucebit. Interea placide quiescat et nos *ab infirmo desiderio* saepe ad contemplationem et imitationem virtutum suarum convertat. Tu autem, carissime Martine, precor ut diu nobis salvus sis atque superstes, iuventutisque exemplum probitatis et doctrinae, quoniam iamdiu es gymnasii Vestri si non aetate, at sapientia et auctoritate Nestor, etiam annos Nestoris expleas.

In hoc volumine memoratae sunt: primum ut, si quae maxime possent, vixit, huiusmodi

Ita demum postquam mortuo rite parentavimus, ad vitam ut ita dicam animum revocare et inferiis profana quaedam addere fas erit, quae ex aliqua parte quidem ipsa quoque ad Schoenbornum, magis vero iam ad Te, carissime Martine, pertineant. Iamdudum enim, quoniam Vestra me potissimum disciplina tanto tragicorum graecorum amore imbuit, ea quae de artis Sophocleae indole ac natura multos per annos commentatus essem in unum quasi corpus colligere idque Vestris nominibus inscribere constitueram. Sed temporum iniquitate totum quod animo conceperam opus absolvere et edere prohibitus Schoenborno quidem debitum amorem publico aliquo documento testificari non potui. Cuius morte acerbius Vestrorum in me meritorum admonitus quum iamiam metuere inciperem, ne, si diutius tacuissem, Tu quoque, vir dilectissime, de meo in Te amore et pietate dubitares: inexpectatum mihi forte fortuna *ἔρμαιον* aliquod oblatum est, quod ita cum studiorum Tuorum ratione convenire videbatur, ut quamvis per se exiguum tamen gratum Tibi fore et acceptum sperarem. In hac enim Stolpensi civitate, Schleiermacheri aliquamdiu domicilio, magni Ruhnkenii autem patria, quae iniuste a multis in Germania despicitur et pernarum tantummodo anserumque multitudine abundare, ingeniorum celeritate et humanitatis amore incredibilem in modum carere arguitur, nuper librum manu scriptum inveni pervetustum, quo integra tragoedia graeca contineri videbatur, tam priscais literarum formis exarata, ut pauca adhuc enucleaverim. Quae statim Tibi, cuius iudicio scirem in hoc genere iure permultum tribui, quam primum mittenda esse censui: sequentur reliqua, ubi otium ad perficiendam lectionem obtigerit. Iam igitur, doctissime Martine, Tu quidem non solum rectene ego an perperam scriptoris verba interpretatus sim, sed etiam cuius poetae hoc opus ineditum habendum esse censeas, Sophoclis an Philoclis, videris: ego hoc unum peto, ut ne minoribus quibusdam maculis commotus iusto iniquius facias iudicium: vides enim, quam facile ego, in librorum manu scriptorum per investigatione non admodum versatus, obscuris hic illic et magis magisque quasi evanescentibus literarum notis decipi potuerim.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Ἐς τῶνδε δένδρων φυλλάδ' ἠλιόστερῃ
 χλωρῶν τε βησσῶν ἱρὸν εὐσκιον σκότος
 δεῖξ' ἢ ἄφωνον ἄλσος, ἄστειπτον βροτοῖς,
 πέφρικ' ἀεὶ στείχουσα καὶ ταρβῶ φρενί,
 5 ἔξ οὐπερ ἦλθον τήνδ' ἐς ἄξενον χθόνα,
 στέργειν δ' ὁ θυμὸς τάνδ' οὐ διδάσκειται.
 μακρὸν μὲν ἤδη τῆδε κεύθεμαι χρόνον
 δεῶν γε βουλαῖς, αἴσι πειθαρχεῖν χρεῶν,
 ξένη δ' ἀεὶ τῆδ', ὡς προτοῦ, κεκλήσομαι.

10 εἶργει γὰρ ἡ Σάλασσα τῶν φίλων ἐμέ,
 ἄλός τ' ἐπ' ὄχθαις δαρὸν ἐγκαθήμενῃ
 Ἑλληνίδι αἶαν εἰσιδεῖν ἱμεῖρομαι
 βρυχίοις δὲ δύσπνουσ ἄμ' αἰεὶ στενάγματα
 πόντου κλύδων δούποισιν ἀνταμείβεται.
 15 ἄλαστος ὅστις ὦν κασιγνήτων ἄπο
 πατρός τε μητρός τ' ἄχαριν ἐκτρίβει βίον.
 πασῶν γὰρ αὐτὸν ἡδονῶν ἀποστρεῖ
 λύπη, ποτῶνταί δ' αἰ φρένες πλανώμεναι
 πατρός πρὸς αὐλήν, ἐνθα λαμπρὸν ὄμμασιν
 20 ἀνέωξε πρῶτον αἰδέρ' ἡλίου σέλας,
 δεσμὸν τ' ἔρωτος παιγνιαῖσιν ἥλικας
 συνηρμόσαντ' ἀρκοῦντα διὰ παντὸς βίου. —
 Θεοῖς ἐρίζειν οὐ θέμις. δῆλον δ' ὅτι
 τὰ τῶν γυναικῶν κλαυμάτων ἀντάξια.
 25 ὁμῶς γὰρ οἴκοι κἂν μάχαις ἀνὴρ κρατεῖ,
 ἀρκεῖ δ' ἑαυτῷ καὶ ξένης ἐπὶ χθονός.
 κείνου 'στι πάντα κτήμαδ' ἡ νίκη μόνοις
 λαμπρός τε θάνατος ἀνδράσιν παρίσταται.
 γυναιξὶ δ' οἰκτρὰν ὄρισεν τύχην θεός.
 30 ἀρέσκειται γὰρ, κἂν πόσει δεδμημένη
 σκληρῷ τρόπους ζῆ' παντάλαινα δ', ἦντιν' ἄν
 πατρίδος ἄποικον ὁμόφρων βίβῃ τύχη.
 Ὡς νῦν Θέας με, τᾶλλ' ἀνὴρ γενναῖος ὦν,
 δεσμοῖς ἐν ἀρρήκτοις δουλώσας ἔχει.
 35 αἰδῶς μὲν ἴσχει μ', ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται
 ἄκουσά σοι, δέσποινα, λατρεύω, φίλη,
 ἥπερ μ' ἔσωσας, ἥπερ εὐνοίας χάριν
 βίον τ' ἀνεῖναι πάντα καὶ ψυχὴν μ' ἔδει.
 ἀλλ' εἰς σέ γὰρ βλέπουσα πάντ' ἐδεξάμην,
 40 καὶ νῦν, ἄνασσα, προσβλέπω σ' αἰτουμένη,
 ἥπερ μεγίστου βασιλέως τέκνον φόνου
 ἀγαναῖς λαβοῦσά μ' ἐξέλυσας ἀγκάλαις
 εἰ τὸν τεκόντα μ', ὃ Διὸς σεμνὴ κόρη,
 ὃν ἐξέπληξας θυγατέρ' ἐξαιτουμένη,
 45 εἰ τὸν θεοῖς ὅμοιον Ἑλλήνων πρόμον
 Ἀγάμέμνον', ὃς τοὺς φιλότατους ἔδυσέ σοι,
 πέρσαντα Τροίας πέργαμ' αἰσία τύχη

40 πάτρας πρὸς οὐδας ἄσμενον κατήγαγες,
 δάμαρτά τ' Ἠλέκτραν τε καὶ τὸν φιλιπταῖον
 50 σώσασ' Ὀρέστην πάντα πνευμένης ἔφυς,
 πρὸς ταῦτα κάμοι τοὺς ἐμούς δὸς εἰριθεῖν,
 χῶσπερ με δεινοῦ καὶ τότ' ἐρρύσω φόνου,
 55 ῥύσαι μ' ἀπ' ἀνδρῶν, οὐς φόνου μᾶλλον στυγῶ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

60 Ζηλωτὸς ἔστις εὐγενῆς χαίρει τραφεῖς,
 λαμπρὰν τε δόξαν καὶ κλέος γαυρούμενος
 προγόνων ἐπαινεῖ χαυτὸν εὐλογουμένων
 ἀνδρῶν ἀριδμῶ προσητιθεῖς ξὺν ἡδονῇ.
 οὐ γὰρ ποτ' αὐτίκ' οἰκία σπεῖρειν φιλεῖ
 θεοῖς ὅμοιον ἄνδρα κάλιτῆριον
 65 σπορὰ δὲ πολλῶν σωφρόνων κἀναξίων
 σωτηρίαν ἢ μῖσος ἀνθρώπων φέρει.
 πατὴρ δὲ Δανόντος Πέλοπος εὐνοία σκάφος
 Ἄτρεὺς Θεέστης τ' εὐ κυβερνώσιν πόλεως
 κοινῇ κρατοῦντες· ἀλλ' ἔπειτ' οὐκ ἤρκεσεν
 70 μέρος σφιν ἀρχῆς· καὶ κασιγνήτου λέχος
 χραίνει Θεέστης, ἧς ἄρ' αἰσχύνῃς Ἄτρεὺς
 ποινὰς ἀπαιτῶν εὐδὺς ἐκβάλλει κάσιν.
 ὁ δ' αὖ Θεέστης λυγρὰ μηχανώμενος
 ἔργ', ὃν δόλοισ ἐκλείψῃ τάδελεφῶ πάλαι
 75 κἄτρεψεν ὡς οἰκειῶν, υἱὸν Ἄτρεως
 δεινὴν ἐρινὺν παιδὸς ἐμφύσας φρεσίν
 πόλιν σφε πέμπει πρὸς Μυκηναίων, ὅπως
 αἰδρις αὐτοῦ τὸν πατέρα κατακτάνου.
 προγόνους δὲ τοῦργον ὁ βασιλεὺς τὸν αἴτιον
 80 σκληρῶς ἐτιμωρήσατ', οἰηθεῖς τάλας,
 ὡς τὸν Θεέστου παῖδ' ἀναλλίσκει φόνω.
 ἐπεὶ δ' ἀκούει, τίς θεῶν οἰκτρὸν πατρὶ
 βασάνοις τέτληκεν, ἐκμανεῖς ὀργῆς ὑπα
 χόλῳ τ' ἀνοιστρηθεῖς νέον βουλευέται
 85 κἄλαστον ἔργον· ἄλλος ἐκλήσας φρεσίν
 πρῶός τε κἀναίσθητος, ὡς δοκεῖ, κάσιν
 παῖδοιν σὺν ἀμφοῖν πρὸς πόλιν πέλει μολεῖν,
 καὶ συλλαβὸν τῶ παιδε καὶ σφάξας λάττρα

στυγνὴν βροτοῖσιν ἤδ' ἀπόπτυστον βορὰν
 85 δειπνοῦντι παρατίθεισι τὰδελφῶ φαγεῖν.
 ὡς οὖν Θυέστης σαρκὸς ἐμπλησθεῖς τέκνων
 ποθεῖ πρόσοψιν ἡμέρῳ πεπληγμένους,
 παῖδάς τ' ἐρωτῶν ποῦ ποτ' εἰς ἤδη πάτον
 φωνάς τ' ἰόντων πρὸς θυραῖσι δωματίων
 90 κλύειν νομίζει, δεινὸν ἐγγελῶν Ἄτρεὺς
 κεφαλὰς προβάλλει καὶ πόδας τεθνηκότων. —
 θαμβοῦντά σ', ὦναξ, ὅσσ' ἀποστρέφοντ' ὄρω.
 οὕτως τόδ' ἱρὸν Φοῖβος ὄμμ' ἀπέστρεφεν
 ὄχον τε καινάς εἰς ὁδοὺς χρυσήλατον.
 95 τοιοῦδ' ἄρ' ἴεροι' ἐκ γένους ὑμῶν ἔφυν
 πολλοὺς δ' ἔτ' ἄλλους ἀθάλων ἀνδρῶν πόνους
 καὶ πολλὰ δεινὰ τ' ἔργα λυσσώσης φρενὸς
 κρύπτει σκοτεινοῖς εἰσαεὶ κόλποισι Νύξ,
 μὴ δυσπρόσοπτον δειμάτων φανῆ μύσος.

ΘΟΑΣ.

100 κρύψον δὲ σιγῇ καὶ σὺ δῆτ' ἄτης ἄλις.
 ἀλλ' εἰπέ, ποίοις ἐκ γένους σὺ θαύμασιν
 τούτου πέφυκας, ἀγανόφρων ἀνημέρου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

παῖς Ἄτρεως ἦν πρῶτος Ἀγαμέμνων, ἐμὸς
 πατήρ, ὃν αἰεὶ — καὶ γὰρ αὐχῆσαι πρέπει
 105 γένει γυναιξίν — ἀνδρ', ἀφ' οὗ πέφυκ' ἐγώ,
 πάντων ἄριστον ἐνδίκως ἐθαύμασα.
 τούτῳ Κλυταμνήστρα δαμειῖσ' ἔτικτ' ἐμέ,
 γάμων ἀπαρχάς, εἶτα δ' Ἠλέκτραν αἰεὶ δ'
 εἰρηρικῶς ἦνασσε κἀνεπαύετο
 110 γένος παλαιᾶς συμφορᾶς τὸ Ταντάλου.
 μόνον γονεῦσι δ' εὐχος ἦν υἱόν σφισιν
 οἴκοις γενέσθαι · θεοὶ δὲ καὶ τοῦτ' ἤνυσαν.
 ὡς οὖν ἀδελφαῖν μετὰ δυοῖν ὁ φίλτατος
 ἔβλαστ' Ὀρέστης, πρόσφατ' ἐξαίφνης κακὰ
 115 ἀνείσαν αὐδῖς ἀσφαλεῖ Μοῖραι δόμῳ.
 καὶ γὰρ πρὸς ὑμᾶς, οἴομαι, περᾶ φάτις,
 Ἑλένης ἀλούσης πάντες Ἑλλάδος πρόμοι
 Τροίαν κατασκάφοντες αἰακτῶν ὄσην
 πολέμων θυέλλαν ὄρσαν εἰ δ' ἤδη πόλιν

- 120 δῆλον καθεῖλον καὶ πρὸς αἴσιον τέλος
 ὀργῆς ἀφίκοντ', οὐ κλύω. — πατὴρ δ' ἐμὸς
 Ἑλλησιν ἄρχει· κὰν γύαισιν Αὐλίδος
 ἄπλοι' ἐρύκει πάντας· ἢ γὰρ Ἄρτεμις
 ἄνακτι μηνύουσα πρὸς χέρσῳ στόλον
 125 σπεύδοντας ἴσχει· καὶ θεᾶς προσταγμάτων
 πρωτεῖα Κάλχας βασιλέως αἰτεῖ γάμων.
 οἱ δ' οὖν δόλοισιν οἴκοδ' ἐν μὲν ἀφήρπασαν
 σὺν μητρὶ, καὶ στήσαντες ἀντίον θεᾶς
 ὑπὲρ πυρᾶς μὲν ἔσφαζον· ἀλλ' οὐκ ἤρρεσεν
 130 Ἄρτεμιδι τοῦμόν αἶμα, καὶ κρύψασά με
 νεφέλαισι πυκναῖς ἀπὸ φόνου δι' αἰθέρα
 ἐς τόνδε ναὸν ἵλεως ἐσώσατο.
 οὕτως ἄρ' Ἰφιγένειαν ἐγνωκας χρόνῳ
 Ἄτρείως ἀπόγονον τήνδε κάγαμέμνονος,
 135 ἀνάδημα δ' ἱρὸν τῆς θεᾶς αὐτῆς ἀεί.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

- Θανάτου πατοῦμεν ὑστάτην σαφῶς ὁδόν,
 καὶ δὴ σφαδασμῶν παύεται τοῦμόν κέαρ.
 ὁ Λοξίας γὰρ, ἦνίχ' ἐξήτησά κεν
 πομπῆς ἀπαλλάξαι με τῆς Ἐρινύων,
 140 ἴασιν ἡμῖν κάνακούφισιν κακῶν
 ναοῖς ἀδελφῆς ἐν βροτοφθόροισιν, ἢ πῶς
 Τάυροις ἀνάσσει, παντελεῖ πιστώματι,
 ὄρδοις τε χρησμοῖς ἀσφαλῶς ὑπέσχετο.
 ἃ δὴ τελεῖται· καὶ γὰρ εἰ σαλεύομεν,
 145 δαρὸν πόνοισι, πλησίον τούτων τέλος.
 ὃ γὰρ θεῶν πρόνοια συγγένη κέαρ
 ψυχὴν τε δέλεη, βράδιον τούτῳ πέλει
 ἐκόντα λείπειν λαμπρὸν ἡλίου φάος.
 εἰ δ' οὖν Ἀτρείδαις ἐν μάχῃ θεὸς φθονεῖ
 150 τρόπαι' ἀναστήσασι πολεμίων θανεῖν,
 καὶ γὰρ πατρὸς τρόποισιν ὡς ταῦρος σφαγεῖς
 πεσεῖν ἔμελλον, αἶμα' ἀποβλύζων φόνῳ,
 ἔστω· τυθῆναι τῇ θεῷ κάλλιον ἢ
 κρυφίοις θανόντα σὺν δόλοισι μυχῶ δόμου
 155 ἀνδρῶν ὀμαίμων περιπεσεῖν ἀρκυστάτοις.

- τέως δὲ παῦλαν ἴμιν, ὦ θεά, δότε
 μηδ' αἶμα μητρὸς τῆς ἐμῆς, ὃ ταῖνδ' ἀπο
 στάζον χερσὶν χαμᾶζε σημαίνει στίβον,
 κυνηγετοῦσαι νηλεῶς θηρεύετε.
- 160 μέδεσθέ μ'· αὐτὸς εἴμ', ἔπως τόδ' ἡμέρας
 φῶς μηδέσθ' ὑμῖν μηδ' ἐμοὶ λάμψη ποτέ.
 χλωρὸν γὰρ αἴας ποικιλείμονος πέδον
 ἄστειπτον εἰδώλοισιν· ἀλλ' ἤδη κάτω
 ὑμᾶς ματεύω, πάντ' ἔπου δεινῷ ζόφῳ
- 165 ὁμοῦ συνέργει Νυκτὸς αλανῆς βία.
 Πολάδῃ, μόνον γὰρ αἰτίας σέ τῆς ἐμῆς
 ἀρᾶς δ' ἑταῖρον πάντ' ἀναιτιώτατον
 ἄκων ὀρῶ στείχοντα τήνδε δύσποτμος
 στυγνὴν πορείαν, σοῦ μόνου ταρβῶ περί
- 170 σάλῳ πεσόντος, κἀνέχοντος ἦδομαι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

- Δεσμῶν ἀεικέων, ὦ τάλας, λύουσά σε
 ἄφυκτον ἤδη σφῶν προσημαίνω μόρον.
 πολλὴν ἄδειαν μὲν θεᾶς ἔχει νεώς
 ὡς δ' ἀσθένουντος πρὸς τέλει φαιδρύνεται
- 175 πρόσοψις, ὡς σοὶ θάνατον ἢ λύσις φέρει.
 καίτοι τανῦν μὲν οὐδέπω πρέπει λέγειν,
 ὡς ἀποθανεῖσθον· πῶς γὰρ ἂν σθένεμ' ἐγώ
 φίλας μιάνειν χεῖρας Ἑλλήνων φόνῳ;
 ἄλλος δ' ἄρ' οὐδεὶς, ὅστις ἔσθ', ἕως ἐγὼ
- 180 ἔχω λατρείαν ἐνθάδ' Ἀρτέμιδος, θιγεῖν
 ὑμῶν ἀνέξετ'· ἦν δ' ἀνάλωμαι τὸ δρᾶν
 ὀργὴν τ' ἐγείρω τῆσδε γῆς ἀρχηγέτη,
 τῶν παρθένων τ' ἄλλην τιν' ἄντ' ἐμοῦ λάτριν
 θεᾶς ἔληται, τηρικαῦτ' ἄρ' οὐ σθένω
- 185 ἔργοις ἀλέξειν ὑμῖν, ἀλλ' εὐχῇ μόνον.
 ὦ ξεῖν', ἐπεὶ καὶ δοῦλος ἴτιμασμένος,
 ὃς θεῶν πατρώων ἐσχάρας ψαύσῃ ποτέ,
 μείλιγμα τερπνὸν ἀξένῳ κυρεῖ χθονί,
 πῶς δὴ ποδ' ὑμᾶς ἀξίως τιμήσομεν,
- 190 οἵπερ μὲν ἐκείνων τῶν ἀγακλειτῶν κόρων,
 οὐς προσκυνούσά γ' ὡς θεοὺς ὑπέβλεπον,

ἀρετὴν ἀναμνήσαντες ἐλπίζω πάλιν
καλαῖς νέαισι δ' ἠδοναῖς ἐτέρψατε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄρ' ἐκ προνοίας ὄνομα καὶ γένος τὸ σὸν
195 κρύπτεις πρὸς ἄλλους, ἢ εἰδέναι κάμοι δέμις,
ἥτις θεαῖσιν ἐμφορῆς ἡμῖν σύνη;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ἀλλ' αὐτίκα γνώσει με· νῦν δ' ἐτ' εἰπέ μοι,
ὦν παῦρ' ἀκούω σοῦ κασιγνήτου πάρα,
ἀνδρῶν τελευτάς, οὓς θεοὶ Τροίας ἄπο
200 νοστοῦντας αἰωνοῖσι δυστυχαστάτοις
πάτρας πρὸς οὐδῶ' δυσκλεῶς ἀπώλεσαν.
νέα μὲν ἐς γῆν τήγδ' ἀφικόμεν ἑγώ,
ἀλλ' οἶδα καὶ νῦν, ὡς τρέμουσα δειματιῶ
ἔκνη τε δάμβει τ' ὄψιν ἐκπεπληγμένη
205 κείνους προσεῖδον ἄνδρας, ἐξωπλισμένους,
ὡς εἰ θεῶν Ὀλυμπος ἠρώων γένος
ὑπερδ' ἀνοιχθεῖς τῶν ἀεὶ θρυλουμένων
ἔραξ' ἀποστελεῖεν ἔλεθρον Ἴλιω.
πάντων δ' ἄρ' ἦν μέγιστος Ἀγαμέμνων ἀναξ.
210 κάτειπε δ' αὖτις ἢ πρὸς ἐρκείαις δῦραις
πίπτει δόλοισι γυναικὸς Αἰγίστου δ' ἅμα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πίπτει γάρ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ὅμοι τῆς Μυκηναίων πόλεως.
ἔσπειρε τλήμον ἄρα Ταντάλου γένος
βαθεῖαν ἄτης ἄλοκα μαργώση χερσὶ
215 ὡς περ δ' ἀχρήστου πολλὰ κίς πόας πέδον
βρύει μάλιστα σπερμάτων εὐκαρπία,
οὕτως ἐκείνων παισὶ καὶ παίδων γόνοις
φονέων ὀμαίμων πλήθος ἐξάνηκε γῆ.
ἔμοι δ' ἀδελφοῦ τῶν λόγων φοβουμένη
220 ὅσ' ἠφάνισται, ταῦτα δήλωσον σύ μοι,
πῶς ὕστατον βλάστημα τοῦ κλεινοῦ γένους
ἥδιστον ἔργος, πατρὶ τιμωρὸς φόνου
μέλλων ἔσεσθαι, πῶς δαφουδὸν ἡμέραν
πέφευγ' Ὀρέστης; ἄρα νῦν τύχης φθόνος

225 Ἐρέβους ἐν ἀγνάμπτουσιν ἀγρεύει πέδαις,
ἢ σῶς μετ' Ἡλέκτρας φίλης βλέπει φάος;
ΟΡΕΣΤΗΣ.

βλέπουσιν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ὦ χρυσοῖσιν ἐμβεβῶς δίφροις
ἦλιε, φαεσσαῖς ἀντ' ἐμοῦ βομὸν Διὸς
αὐγαῖσι φλέξον ὡς ἄδωρός εἰμ' ἐγώ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

230 εἶ τοι ξένη πέφυκας Ἀτρειδῶν δόμῳ
ἢ καὶ τι κηδείας σε φίλτερον ζυγὸν
ζεύγνυσι κείνοις, ὡς χαρᾷ δηλοῖς ἐμοί,
κοῖμα γαλήνῃ πνεύμαδ' ἠδονῆς ἔτι
δύσοιστα γὰρ χαίροντι συμπταίνειν νέα

235 ἄλγη παλαιᾶς ἐκφυγόντι συμφορᾶς.
μόνον γ' ἀκούεις τὸν Ἀγαμέμνωνος μόρον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

καίτοι τοσούτων πημάτων ἀρκεῖ φάτις.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀλλ' οἷσδ' ἄ γ' ἄδλων ἴσῆτερον μόνον μέρος.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

238 τίς δ', ἦν Ὀρέστης ζῶσι καδελφῆ, φόβος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

240 οὐδὲν δὲ τάρβος σοι Κλυταμνήστρας πέρι;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ἀλλ' οὔτ' ἂν ἐλπίς οὔτε νιν σώζοι δέος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ γὰρ μετόκησ' εἰς ἀνέλπιστον κνέφας.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ἀλγοῦσ' ἄρ' οἷς ἔδρασεν αἰμάσσει χροᾶ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔκ, ἀλλ' ἐμαίμων χεῖρες αἰμάσσουσί νιν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

245 σαφέστερόν πως εἶπέ, μὴ μ' αἰρῆ δέος.

καὶ γὰρ μ' ἐρεμνοῖς πάντοδεν πτεροῖς κάρα
παίει φοβοῦσ' ἄγνοια τῶν πεπραγμένων.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔπεμψαν ἄρά μ' οἱ θεοὶ κακάγγελον

- κίρυκα φήμης πρὸς σέ δυσσεβεστάτης, ὅ
 250 ἦν ἠδέως κρύψαμι· ἂν ἐς μελαμβάδῃ
 "Αἶδου κάτω κευθμῶνα· κύν' δ' ἄκοντα σὺ
 προὔτρεψας εἰπεῖν· καὶ γὰρ ἀλγεινὸν χρεὼν
 αἰτουμένη σοι πάντα πεισάρχειν ἐμέ. τάλαι (101)
 πατὴρ δ' ἀνόντος τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν
 255 κλέψασα σώζει· τλήμων' Ἥλεκτρα κάσιν
 ἔπειτα δ' αὐτὸν εὐμενῶς ἐδέξατο· γυνὴ δ'
 Στρόφιος ὁ Φωκεύς, ὃς φίλου παιδὸς μετὰ
 Πυλάδου νιν ἐξέτρεψε· καὶ γένος νέου
 ἔρωτος εὐδὺς συγκαθημόσῃ ζυγῶ.
 260 ἄμφω δ' ἄρ' ἠβήσαντας ἐξορμᾷ μένος
 ἄνακτος αἰσχρὸν ἀντιτίσασθαι μῦρον·
 ἀπροσδόκητοι δ' ἐν ξένων πεπλώμασιν
 ἐς τὰς Μυκῆνας ξὺν λόγοις πλαστοῖσιν, ὡς
 τέτνηκ' Ὀρέστης, ἦλθον ἐν χερσὶν κύτος (102)
 265 σποδοῦ φέροντες· ἀσμένη δ' ἀσπάζεται
 ξένους Κλυταιμνήστρα δόμων ἔσω τ' ἄγει.
 τὰ δ' ὄντ' ἀδελφῇ τοῦ κασιγνήτου πάρα
 γνοῦσ' εὐδὺς ὀργῆς, μητρὸς ἦν παρουσία·
 αἰδώς τε κρήνη δαλὸν ὡς κατέσβεσεν, (103)
 270 μακρὰν ἀνερρίπιξε καὶ στυγνὴν φλόγα·
 ἄγει γὰρ αὐτὸν πρὸς μυθόν, πατὴρ ὅπου
 ἐμασχαλίσθη, φονολιβῆς τε πρὸς πέδιφον
 κηλὶς παλαιῶν ἡμίλουτος αἱμάτων
 βλοσυροῖσι· χαίρει τοῦδάφος σταλάγμασιν (104)
 275 θυμὸν τ' ἀναιδύσσοισα συγγόνῃ λέγει
 τέχνας ἀναιδεῖς καὶ δόλους τῶν αἰτίων
 αἰσχρὰν δ' ἑαυτῆς δουλικὴν τ' ἄγαν τροφήν,
 μοιχοῦ τε μητρὸς ὕβριν οὐκ ἀνασχετόν,
 λώβας ἀνηκέστους τε, τὰς αἰδοῦς ἀτερῆς (105)
 280 μήτηρ ἀμήτωρ ἐγγόνους λωβήσεται.
 τέλος δ' ἄρ' οἱ μάχαιραν εἰσεχείρισεν,
 ἢ καὶ προτοῦ ἔξήμεσε Ταντάλου γένος,
 θνήσκει τε παιδὸς ἄλλῃα μήτηρ χερσί.
 ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ
 ὦ τὸν φαεινὸν αἰῶν' οἰκοῦντες θεοί
 285 καὶ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ λαμπρὰν πλόκα,

τί δὴ ποῶν ἡμᾶς πολλὰ τῆδ' ἐσώσατε
 ἔτη βροτῶν ἄπωδεν ἠδ' ἕμων πέλας
 ἔδρεψαδ', ἱρᾶν παρδένω τε σύμμετρον
 δόντες λατρείαν, ἔμπυρον βωμοῦ φάος
 290 τελεταῖς ἀναΐδειν, ἱερίας δ' ἀγνὴν φρένα
 ἐν πραότητι δεοσεβεί τ' ἐρημία
 τέγξαντες εἰρήνης τε κούρανον πόδοις,
 εἰ νῦν γε τὰμπλακῆματ' οἰκίας ἐμής
 μᾶλλον με λυπήσουσιν; — ἀλλ' ἔτ' εἰπέ μοι,
 295 ὦ ξεῖν', Ὀρέστου τοῦ παναδῆλου τύχας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἴδ' ὄφελεν δανεῖν γε τῆ τόδ' ἡμέρα
 καὶ γὰρ φόνου κηκίδος ἐκ ποταίνου
 δεινόν τι φάσμα μητρὸς ἐξανίσταται
 καλεῖ τε γραίας Νυκτὸς ἐγκότους κόρας
 300 δῆρᾶν κελεῦον καὶ κατισχναίνειν δρόμοις
 τὸν μητροφόντην νηλεῶς τ' ἀπολλύναι
 τῆς δ' εὐδῶς αἰ δεινώπες ἐκπεπεισμένοι
 λόγοισι μαστεύουσιν αἰετῶν δίκην
 τὸν δῆρ' ἀπ' ἄντρων νερτέρων ποτώμεναι.
 305 ὁμοῦ δ' ἄρ' αὐταῖς ἐκ μυχῶν χθονὸς φανείς
 ψυχὴν ταραγμὸς εἶλε κάγχονη φρενῶν.
 ἀτμὸς δ' ἰουσῶν ὡςπερ Ἀχέρωντος πρόπει,
 ἀγρίαις τε πλεκτάναισι δινεῖται καπνοῦ
 πνοαῖς ὁμοία καὶ φρένας μητροκτόνου
 310 στροβοῦσα μεταμέλεια τῶν πεπραγμένων.
 οὕτως φέρουσαι δωμάτων κατασκάφας
 δεοσπόρου πατοῦσι γῆς αὐδῆς πέδον,
 ὄδεν παλαιὰ δεῶν ἀρά σφ' ἀπάκισεν.
 ταχεῖ δὲ τὸν φεύγοντα δῆρῶσαι ποδὶ
 315 εὐδουσιν οὔποτ' οὐδέ λήγουσιν κότου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ταυτὸν σὺ πῆμα δῆλος εἶ παδῶν, τάλας,
 γνούς τ' αὐτός, οἷοις τρύχεται φυγὰς κακοῖς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ποιον σὺ γ' οἶει πῆμα ταυτό; πῶς λέγεις;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

φόνος σ' ἐλαύνει συγγενῆς, ὡς ὃν σὺ φῆς.

320 δηλοὶ δ' ἀδελφὸς πάντα ταῦτ' ἡμῖν ὁ σὸς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ τλήσομαι σ' ἔγωγε, γενναία γύναι, πρὸς
 σχολιοῖς ὄραν μύθοισιν ἠπατημένην.
 ψευδῶν ὕφασμα ποικίλον πανουργίας
 ἀνὴρ συνεῖναι μηχαναῖς τ' εἰδισμένος

325 κακαῖς πρὸς ἀνδρας δυσμενεῖς ὑφαινότω
 ἐσθλοὶ δ' ἀληθείαισι χαίρουσιν λόγων.

ὄρθς Ὀρέστην τάνδε, καὶ τοῦμόν δέμας
 τάφου ποδεῖ τ' οἰκησιν ἔς τ' Αἰδὴν βέπον
 θάνατον προσέρποντ' ὡς ξένον προσίεται

330 σοὶ μὲν γάρ, ἦτις εἰ ποτ', ὦ γύναι, θεοῦς

εὔσοιαν αἰτῶ τῷ φίλῳ τ', ἀλλ' οὐκ ἐμοί.
 ἄκουσα τῆδέ μοι δοκεῖς νάειν φυγῆς
 τέχνημ' ἄρ' εὐροῦ κ' ἄμ' εἴτ' αὐτοῦ μένειν.
 νέκυν δὲ τὸν ἐμὸν εὐχομαι κρημνῶν κάτω

335 ἄλλος πεσεῖν ἐς βένθος, αἱμάτων τ' ἐμῶν

βροῦς ὄλεθρον βαρβάρων φέρειν χθονί,
 σφῶ δ' αὖτις οἴκαδ' Ἑλλάδ' εἰς ἐρασίαν
 πλεύσαντες λῶνος κυρεῖν τύχης ἐμοῦ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

τελεσφόρ' Ἑλλίς, Ζητὸς ὑψίστη κόρη,

340 ἦκεις φέρουσα τῶν ἐμῶν εὐχῶν τέλος.

θαμβῶ δ' ἄπειρον εἰσορῶσ' ἄγαλμα σόνε
 μόλις γὰρ ὄψις σαῖν ἐφάπτεται χεροῖν,
 αἰ καρπίμοις φύλλοισιν ἐξεστεμμέναι
 λαμπρὸν φέρουσιν ὄλβον οὐρανοῦ βροτοῖς.

345 ὡς δ' ἂν ξαπλούτοις δωρεαῖς κρίνοις μέγαν

ἄνακτα χώρας — παῦρα γὰρ τούτῳ δοκεῖ

ἂ τοῖσιν ἄλλοις ἄσπετος παμπησία —

οὕτως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ θεοί, γινώσκωμεν

πρὸς καιρὸν ἐκπλήσαντας ἂν αἰτώμεθα.

350 μόνοι γὰρ ὑμεῖς ἴσθ' ἂ συμφέρει βροτοῖς

καὶ τῶν ἔπειτα θεῶσδ' ἀπειράτους ὄρους,

ἡμεῖς δ' ἐρεμνῶ συγκεκρυμμένοι νέφει

ὑπο σκότῳ καθήμεσθ' οὐδὲν εἰδότες.

μάταιον οὖν αἰτήσιν ἐκ θερμῆς φρενός

355 κλύοντες εὐχολοὶ μὲν ἐξακούετε,

ἀλλ' οὐκ ἄκαιρον ἐξαμαρῶν ὑμεῖς στάχυνι
 μισεῖτέ τ' ἀνδρὸς ὕβριν, ὅς περ μὲν ἄγαν
 καρπὸν δρέπων ἄδρεπτον αἰρεῖται μόνον.
 τοιγάρ τὸν ἡμῖν δαρὸν ἐξητημένον
 360 ἄελπτον ὄλβον μήποδ' ὡς βεβηκότος
 εἶδωλον ἀνδρὸς φιλτάτου σκιάς δίκην
 ἐξαρπάσσητε, τοῦμόν αὖξοντες πάρος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἄλλην ἔτ' ἔγχει ναμάτων λήσσης πόσιν,
 πανυστάτην δὴ τέρψιν ἴασίν τ' ἐμοί.
 365 βίου γὰρ εὐδὺς σπασμὸς ἀλγεινὸς μέλη
 λείψει, κάτεισι δ' ἠσυχῆ ψυχὴ τάχα,
 γονεῖς, παρ' ὑμᾶς εἰς ἀνήλιον κνέφας.
 ὃ πρὸς θεῶν δέξασθε τὸν δυσδαίμονα
 πάσης ἀλήτην γῆς ἐν εἰρήνης τόποις.
 370 ποίας ποτ' ὀμφῆς κέλαδον ἐν κλάδοις κλύω,
 ποίων δὲ φωνῶν πνεύματ' ἐν δένδρων σκιᾷ;
 ποῦτεῖν δοκοῦσι τὸν νέον σκοπεῖν ξένον.
 τίς δ' ἦδε χωρεῖ τάξις εὐπρεπῆς ἰδεῖν
 σεμνῶν τυράννων ἐμπερῆς ὀμιλίας;
 375 παῖδες γέροντες, ἄνδρες ἀναμειμιγμένοι
 γυναιξίν, ἀλλήλοισι καὶ θεοῖς ἅμα
 εἰοκότες χωροῦσιν. ἀλλ' ἦδη νοῶ
 πρόγονοι γὰρ ἡμῶν εἰσι παγκλαύτου γένους.
 τί φῶ;
 380 Ἄτρειδος Θυέστη μειδιῶν προσέρχεται,
 παῖδες δέ τοι σκιρτῶντες ἀμφέπουσί νιν.
 ἄρ' οὖν ἀραία νέρθε φλόξ μαραίνεται,
 ἄνησκει δὲ μίσους πάλπος ὡς περ ἡλίου;
 δέξασθε τοίνυν καμὲ φιλοφρόνως, ἵνα
 385 κάγω χορείας θεοφιλοῦς κοινωνὸς ᾶ.

Παλαιὸν αὖτις μοι δοκῶ μέλος κλύειν
 καίτοι γ' ἔχαιρον δαρὸν ἐκλελησμένῃ —
 Μοιρῶν ἀοιδήν, ἣν ποτ' ἀλγοῦσαι κέαρ
 ἦδον πεσόντος Ταντάλου χρυσῶν θρόνων.
 390 καὶ γὰρ συνήλθουν τῷ φίλῳ δεινὴν ἄρα

ὤδ' ἤν ἀνεΐσαν ἐξ ἀλυούσης φρενός.
 ἦν παισὶν οἴκοι γραῖα πολλάκις τροφός
 ἡμῖν προηγεῖτ' ἑξεμάνθανον δ' ἐγώ.

- 395 Τὰν θεῶν δύνασιν τίς ἀν - στροφή.
 δρῶν οὐκ ἂν κοτέων φοβοίτο;
 οἱ γὰρ κράτος ἄϊδιον
 στιβαραῖς κατέχουσι χερσίν,
 ἐμβάλλουσι δὲ ἄνατοῖς
 βαρείας δουλείας λέπαθνον
 400 πρᾶκτορος οὐποδ' ὑποπτήσσοντες ἀλκάν.
 ἄζέσσων δ' ἔτι μᾶλλον, οὐς
 οὐρανίᾳ τιμῶσιν ἔδρα.
 χρυσαῖς γὰρ ἀμφὶ τραπέζαις
 κεῖνται ἄμερσις
 405 οὐς ἂν ἔξοχα πάντων φιλέωσιν.
- ἀλλ' ὅταν ποτὲ νεῖκος ἄρ - ἀντιστρ.
 ἴῃ, τοὺς ἂν ξενίσωσι δαιτί,
 πεσόντας ἀπ' αἰθερίων
 410 ἔδράνων κατέδησεν ἔρκος
 Ἴλιου καὶ κρατεραῖσιν
 πέδαις αἰκισθῆντες δικαίας
 οὐκ ἔτυχον κρίσεως ὕβρει τυράννων.
 οἱ δ' ἄρ' εἰλαπίνας φίλον
 νέκταρ ἔ' εὐφραίνουσι θυμόν,
 415 δειπνοῦσιν δ' ἠδόμενοι κῆρ
 στοναχαῖς ἀδαμαντοδέτων
 Τιτάνων Ἐρέβους ἐξανιούσαις.
- τοίαν εἶσαν ἀοιδὰν στυγερὰν Μοῖραι ἔπειδ.
 ἤκουσεν δ' ὁ γέρον ἐν σκοτίοις ἄντροις,
 420 συνδαίτωρ ποτὲ δαιμόνων
 καὶ παίδων δαιμόσις πικροῖς
 σιγῶν ἐκγόνων τε τύχας
 ὀφθαλμοῦς οὔδει μέλεος
 στήριξας ἀπέκλαυσεν.

300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400

Corrigendum.

P. 7 v. 34 et 35 lege: quam quod ipsi invenissent.

401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500